

РЕШЕНИЕ

№ 2668

гр. София, 20.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 15.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **6602** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 107, ал. 1, т. 10 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба от адвокат – пълномощник на А. Г. П., против издадена от кмета на Столична община ЗАПОВЕД № СОА 19-РД15-5039/25.04.2019 г., с която, на основание чл. 107, ал. 1, т. 10 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя - държавен служител, на длъжността „главен експерт“ с ранг IV^{ти} младши, в Отдел „Благоустройствени дейности и публични пространства“, Дирекция „Териториално планиране“.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представява се от двама адвокати (заедно и поотделно), които: поддържат жалбата; ангажират писмени и гласни доказателства; претендира се възстановяване на разноските за водене на делото (списък на л. 340 от делото); представена е и писмена защита.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; желае юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското такова; представя писмена защита.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, въз основа на писмените и гласни доказателства приема за установено следното.

А. Г. П. е постъпил за първи път в СО, Управление „Архитектура и градоустройство“ по трудово правоотношение, на 27.09.1987 г. След подадена от него молба за преназначаване по служебно правоотношение, на непълнен работен ден, със Заповед №

СОА16-РД15-8959/01.09.2016 г. кметът на СО го назначил за държавен служител, на длъжността „главен експерт ВиК“, в Отдел „Благоустройствени дейности и природни ресурси, зелени политики и градска мобилност“, но със Заповед № СОА16-РД15-10192/18.10.2018 г. органът по назначаване прекратил служебното правоотношение, на основание чл. 12, ал. 1 ЗДСл. По жалба от служителя, с постановено от ВАС Решение № 2058/13.02.2019 г. по адм. дело № 12226/2018 г. отмяната на тази заповед е била окончателно потвърдена. Със Заповед № СОА19-РД15-1593/22.02.2019 г. А. П. е бил възстановен като държавен служител, на експертната длъжност „главен експерт“ в Отдел „Благоустройствени дейности и публични пространства“, Дирекция „Териториално планиране“ – СО, на непълно работно време – 6 часа дневно, 30 часа седмично, при 5-дневна работна седмица. С процесната и предмет на оспорване по настоящото дело Заповед № СОА 19-РД15-5039/25.04.2019 г. кметът на СО, на основание чл. 107, ал. 1, т. 10, вр. чл. 16а от Закона за държавния служител е прекратил служебното правоотношение с жалбоподателя, позовавайки се на изменено, в сила от 30.04.2019 г. Разписание на длъжностите в Столична община, дейност „Общинска администрация“, № СОА19-РД15-3611/27.03.2019 г., според което две длъжности „главен експерт“, определени за заемане по чл. 16а ЗДСл. в Отдел „Благоустройствени дейности и публични пространства“ (едната, заета от А. П.) се трансформират в длъжности на пълно работно време.

Първоначалната жалба съдържа твърдения за незаконосъобразност на оспорваната заповед, мотивирани с доводи за нарушаване нормите на: чл. 4, ал. 1, т. 1, чл. 21, ал. 1 от ЗДСл; чл. 29 и чл. 57 от Конституцията на Република България; чл. 4, ал. 1 и чл. 5 от Закона за защита от дискриминация - злоупотреба с власт и дискриминационно третиране на жалбоподателя, по признаци „лично и обществено положение“. С Определение от 23.10.2019 г. Съдът: раздели производството по жалбата, като остави за разглеждане по настоящото дело частта от жалбата, против издадената от кмета на Столична [община] № СОА 19-РД15-5039/25.04.2019 г., на основание чл. 107, ал. 1, т. 10 ЗДСл.; остави без уважение доказателствените искания за: назначаване на съдебносчетоводна експертиза по формулираната с жалбата задача; разпит на свидетели, за установяване на негативно, лично отношение от страна на главния архитект З.; изискване от ИА „Главна инспекция по труда“ на „всички материали по Сигнал, вх. № 19033522/10.04.2019 г.; приемане по делото на доказателства за извършена през 2016 г. атестация на жалбоподателя; приемане по делото, като писмени доказателства, на документи, свързани с желанието му да участва в обявен от СО на 26.08.2019 г. конкурс; указа на оспорващия да изпълни дадените със същото определение указания, касаещи процесуалната редовност на жалбата, с оглед чл. 150, ал. 1, т. 6 АПК; изпрати препис от жалбата, заедно с документите, съдържащи се в делото, за образуване на отделно съдебно производство, по оспорване на издадената от кмета на Столична [община] № СОА 19-РД15-5039/25.04.2019 г., на основание чл. 73 от Закона за защита от дискриминация (образувано е адм. дело № 12182/2019 г. на АССГ, 53 състав).

С молба от 01.11.2019 г., в изпълнение на дадените от Съда указания упълномощеният адв. В., е уточнил, че: оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при злоупотреба с власт и неравно третиране, тъй като: не е налице основанийето за прекратяване на служебното правоотношение; длъжността не е била определена за заемане на пълно работно време; прекратяването на служебното правоотношение не

цели заемането на процесната длъжност на базата на конкуренция на професионална основа, а преследва единствено отстраняване на жалбоподателя, поради което не е съобразена и с целта на закона.

С определение от 05.11.2019 г. по настоящото дело Съдът отмени определението си за даване на ход по същество и постанови спиране на производството по делото, до влизане в сила на съдебен акт по адм. дело № 12182/2019 г. на АССГ, 53 състав. Определението за спиране на съдебното производство бе оспорено от ответника и с Определение № 1186/24.01.2020 г. на ВАС, състав на П. отделение, по адм. дело № 33/2020 г. го отмени и върна делото за продължаване на съдопроизводствените действия. Според мотивите на касационния съд (цитат): „на основание чл. 168 АПК АССГ дължи служебно произнасяне по всички основания по чл. 146 от АПК, в това число спазването на материалния закон, включително и ЗЗДискр, във връзка с твърденията за неравно третиране, както и спазването на целта на закона, във връзка с твърденията за злоупотреба с власт; твърденията на жалбоподателя за дискриминационно третиране, са твърдения за материална незаконосъобразност на оспорената заповед, като същите подлежат на преценка именно в производството по оспорване на прекратителната правоотношението заповед, на основание чл. 73 от ЗЗДискр.; всички твърдения за нарушения на различните материалноправни норми следва да бъдат разгледани в рамките на едно производство за контрол на оспорения акт; съдът независимо от постановеното разделяне, дължи служебен контрол, по всички твърдения за незаконосъобразност на акта, в това число и по тези за неравно третиране и тормоз по смисъла на ЗЗДискр.; оплакванията в жалбата не могат да бъдат квалифицирани като искане по чл. 71 от ЗЗДискр., а като твърдение за материалната незаконосъобразност на оспорената заповед, като решаващият съд при проверката за законосъобразност на същата следва да провери административният орган спазил ли е принципите на законност и съразмерност – чл. 4 и 6 АПК, което означава имплицитно да провери третиран ли е жалбоподателят в съответствие с принципа за равенство; ако тя е издадена в нарушение на този принцип, то е незаконосъобразна независимо спазени ли са другите изисквания за нейната материална законосъобразност“.

С протоколно определение от 22.06.2020 г. настоящият съдебен състав: допусна по искане на оспорващия до разпит, в качеството на свидетели арх. Б. К. и инж. Д. С.; прие като доказателства по делото представените от жалбоподателя такива за извършена на същия атестация през 2016 г., както и доказателства – документи, свързани с желанието му да участва в обявен от Столична община на 26.08.2019 г. конкурс; остави без уважение заявеното с жалбата искане за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобрази доказателствата и становищата на страните, приема от правна страна следното.

Жалбата срещу Заповед № СОА 19-РД15-5039/25.04.2019 г. е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Каза се и не се оспорва, че жалбоподателят П. е изпълнявал служебни задължения по правоотношение на непълно работно време (чл. 16а ЗДСЛ.)– 6 часа дневно, 30 часа седмично, при 5-дневна работна седмица. Ответникът е представил: споменатото в заповедта Разписание на длъжностите в Столична община, дейност „Общинска администрация“, № СОА19-РД15-3611/27.03.2019 г. (изменено, в сила от 30.04.2019 г.), извършено с Решение № 222/05.04.2018 г. на СОС, по протокол № 51; извлечение

от поименно разписание. Установява се, че двете длъжности „главен експерт“, определени за заемане по чл. 16а ЗДСл. в Отдел „Благоустройствени дейности и публични пространства“ (едната, заемана от А. П.) са трансформирани в длъжности на пълно работно време. В поименното разписание, в сила от 01.03.2019 г., в Отдел „Благоустройствени дейности и публични пространства са вписани имената на общо 13 главни експерти, сред които и жалбоподателят П., и М. Л. (под номера, съответно 42 и 43), но с 6-часово работно време. В поименното разписание, в сила от 30.04.2019 г. позициите за главни експерти отново са 13, но под номера 45 и 46 липсват имена на главни експерти, а като изискване за работно време в таблицата е посочено осем часа. С други думи основанията, изложени в заповедта за прекратяване служебното правоотношение с А. П. се доказват от страна на ответника.

Разпоредбата на чл. 16а, ал. 1, изр. първо ЗДСл. дава възможност на орган по назначаване да назначи държавен служител при непълно работно време, само на експертна длъжност, както е в процесния случай. Алинея втора, изр. първо разпорежда, че „длъжностите, които могат да се заемат при непълно работно време, се определят в длъжностното разписание на съответната администрация“.

Алинея трета обаче постановява забрана, в случаите на ал. 1 за преназначаване на друга длъжност на пълно работно време, както и на същата длъжност, ако тя бъде определена за заемане на пълно работно време. Това означава, че когато след изменение на длъжностното разписание вече не се предвиждат щатни длъжности за заемане на непълно работно време, държавните служители, заемали преди това такива длъжности не може да бъдат автоматично преназначени на длъжности, предвидени за заемане на пълно работно време от осем часа. Възможността за заемане на определена длъжност, на основание чл. 16а, ал. 1 ЗДСл. - работа на непълно работно време без конкурс, съгласно чл. 10, ал. 3 [с.з.](#) е изключение от общото правило, че длъжностите за държавен служител се заемат след конкурс. По отношение на жалбоподателя А. П. е на лице именно такава хипотеза, с оглед на което и предвид обсъдените по – горе факти и обстоятелства Съдът приема, че ответникът е разполагал с материалноправното основание, по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 10, вр. чл. 16а ЗДСл. да прекрати служебното правоотношение с П..

Относно твърденията за дискриминационно отношение, като причина за прекратяване на правоотношението, Съдът приема следното.

Орган по назначаване на жалбоподателя несъмнено е бил кметът на СО, но не главният архитект на същата. Фактическите си твърдения за осъществена по отношение на него дискриминация, подателят на жалбата обвързва най-вече с поведение (отрицателно отношение) на главния архитект, който е имал за цел да го освободи от работа, а органът по назначаване е изпълнявал желанията на главния архитект и така действията на последния „стават действия и на органа по назначаване“. Така, главният архитект: е предложил на 04.10.2016 г. прекратяване на срочното тогава служебно правоотношение с жалбоподателя, с отменената впоследствие от Съда Заповед № СОА16-РД15-10192/18.10.2018 г.; отказал на 22.02.2019 г. да приеме П., след като Съдът го възстановил на работа; отново на 22.02.2019 г., когато П. разговарял с арх. Б. К., желаейки тя да му възложи работа, в стаята влязъл главният архитект и казал на П., че трябва незабавно да си подаде молба за напускане, понеже не може да работи с него. Обвиненията към главния архитект и към кмета на СО са и за поставянето му в унизително отношение, тъй като: възнаграждението му не е било актуализирано при възстановяването на работа; след

възстановяването му на работа е бил настанен в стая, без необходимите условия за работа и без да са му възлагани задачи; отказано е (мълчаливо) да му бъде актуализирана заплата, по подадено от него на 05.03.2019 г. искане; по искане от 22.04.2019 г. му е отказано ползване на три дни платен отпуск; изплатеното му на 24.04.2019 г. обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. е по размер на заплата преди незаконното му уволнение, а не в размер към датата на отмяна на уволнението.

В контекста на твърденията за осъществено дискриминационно отношение настоящият съдебен състав, съобразявайки и указанията на ВАС, цитирани по – горе е склонен да приеме за относими към предмета на делото всички доводи на адвокатата - пълномощник на оспорващия, вкл. тези, касаещи размера на възнаграждението, въз основа на който е изплатено на 24.04.2019 г. обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл., във връзка с отменената от Съда предходна Заповед № СОА16-РД15-10192/18.10.2018 г. За неотнесими Съдът приема доводите на оспорващия, за нарушаване нормите на: чл. 4, ал. 1, т. 1, чл. 21, ал. 1 от ЗДСл: чл. 29 и чл. 57 от Конституцията на Република България. Тези от ЗДСл., нарушаването на които се вменява на главния архитект и на кмета на СО касаят поведението на държавния служител, като цяло. Същата биха имали значение при оспорване на конкретни действия/бездействие на административен орган, но не и за обосноваване на твърдение за дискриминация.

Разпоредбите от Закона за защита от дискриминация, цитирани от жалбоподателя са тези на чл. 4, ал. 1 и чл. 5, уточнено като злоупотреба с власт и дискриминационно третиране на жалбоподателя, по признаци „лично и обществено положение“. Предвид определенията по ал.ал. 2, 3 на чл. 4 ЗЗДискр.: „пряка дискриминация“ е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства; „непряка дискриминация“ е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

Доказателствата (писмени и гласни), ангажирани от оспорващия, както и тези, представени от ответника не дават основание на Съда да приеме осъществено от кмета на СО и/или от главния архитект, дискриминационно отношение към А. Г. П. по признаци „лично и обществено положение“ или по някой друг от дефинираните с ал. 1 на чл. 4 признаци. Не се доказва специално, негативно (отрицателно) отношение на главния архитект, с цел освобождаване от работа на А. П., както и подчиняване на кмета на СО, на желанията на главния архитект да освободи (уволни) жалбоподателя. В този смисъл – не се доказва осъществено от страна на ответника и/или на главния архитект на СО „тормоз“ и „неблагоприятно третиране“, съответно по смисъла на § 1, т. 1 и т. 7 ДР ЗЗДискр., како и пряка връзка между такова третиране и причината за бъде издадена Заповед № СОА 19-РД15-5039/25.04.2019 г., с която, на основание чл. 107, ал. 1, т. 10 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя.

Показанията на свидетелите Б. К. и Д. С. (протокол на л. 298 от делото) не способстват за доказване на твърдените от оспорващия факти. Св. С. потвърждава, че през периода от възстановяване на работа (22.02.2019 г.), до 25.04.2019 г. (датата на

прекратяване правоотношението) на П. не е възлагана конкретна работа и в работното му помещение не е имало компютър, но съобщава за оплаквания от страна на граждани, от грубото отношение на П.. Жалбоподателят обвързва подаването от него на 10.04.2019 г. на сигнал до ИА „Главна инспекция по труда“, с невъзможността да участва в обявения седем дни преди това (на 03.04.2019 г.) конкурс за главен експерт ВиК, но според показанията на св. С., на въпроса й, защо не се е явил на конкурса, П. отговорил само: „не се явих“. Св. К. от своя страна също потвърждава, че в стаята си П. не е разполагал с компютър през дефинирания период от около два месеца, но потвърждава и сведенията за това, че П. е „квалифициран, но не достатъчно отговорен при изпълнение на задачите – формално си вършел работата.

Подателят на жалбата не е представил доказателства, че изплатено му на 24.04.2019 г. обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл., във връзка с отменената от Съда предходна Заповед № СОА16-РД15-10192/18.10.2018 г. е определено неправилно и така е бил дискриминиран по признаци „лично или обществено положение“. Няма данни и доказателства той да е оспорил по надлежния ред така определения му размер на обезщетението. Не се доказва пряка и непосредствена връзка между неактуализиран размер на трудовото възнаграждение и проявено от органа по назначаване дискриминационно отношение. Според представените от ответника вътрешни правила за заплатите, увеличаването на индивидуалната месечна заплата е обвързано и с получената годишна оценка на изпълнението, каквато, по обективни причини жалбоподателят не е притежавал, понеже не е работил в Администрацията за времето от 16.09.2016 г.. Няма доказателства, отказът на органа по назначаване (мълчалив) да разреши на жалбоподателя отпуск за времето от 22.04.2019 г., до 24.04.2019 г. да е свързан с проявено спрямо него специално, негативно отношение. Вероятно отпускът не е бил разрешен, предвид предстоящото издаване на 25.04.2019 г. на оспорената заповед за прекратяване на правоотношението.

В обобщение Съдът, в контекста на разпоредбите на чл. 4 и чл. 6 АПК (принципите за законност и съразмерност) приема, че ответникът, като е издал оспорваната Заповед № СОА 19-РД15-5039/25.04.2019 г.: е действал в рамките на правомощията си, установени от закона, добросъвестно и справедливо, без да вреди на Държавата и обществото и на правата, свободите и законните интереси на А. Г. П.; заповедта е издадена след съобразяване с целта на Закона и по установения за това процесуален ред; същата съответства на изискванията за форма – съдържа фактически и правни основания за издаването, ясни мотиви; заповедта и изпълнението ѝ не засягат права и законни интереси на А. Г. П. в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. При наличието на изменени по надлежния ред длъжностно и поименно щатно разписание, с цел оптимизиране работата на Администрацията, кметът на СО законосъобразно и правилно е прекратил служебното правоотношение с А. П., възникнало на основание чл. 16а ЗДСл, след като щатът е бил определен за работа на пълно работно време и след съобразяване със забраната на ал. 3, чл. 16а.

В заключение - заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение с А. Г. П. е правилна и законосъобразна. Не са на лице основания, по смисъла на чл. 146 АПК за отмяната ѝ.

Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Този изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя (чл. 443, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ), в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от А. Г. П., против издадената от кмета на Столична община ЗАПОВЕД № СОА 19-РД15-5039/25.04.2019 г., с която, на основание чл. 107, ал. 1, т. 10 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя - държавен служител, на длъжността „главен експерт“ с ранг IV-ти младши, в Отдел „Благоустройствени дейности и публични пространства“, Дирекция „Териториално планиране“.

ОСЪЖДА А. Г. П. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: